

סלכות נשים צדיקות

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 18:38*
צאת השבת: 19:43
רבינו תם: 20:20
שבת שלום ועבורך!!!

* 30 דק' קודם השקיעה

פנינה לנשמה

למהדרין מן המהדרין

מצינו בשני דברים שנאמר בהם בלשון הכתוב: "הדר", באתרוג – "ולקחתם לכם פרי עץ הדר". ובלבושי האשה – "עז והדר לבושה". לרמוז לנו, שכשם שבמצות אתרוג ישנה מצוה מיוחדת להדר בו להיות נקי לגמרי מכל מום ופגם כל שהוא, כן הדבר הזה הוא בלבושי האשה. יש לה מצוה להדר בה להיותה צנועה לגמרי למהדרין מן המהדרין נקיה מכל מום ופגם כל שהוא. וכן כותב "המאירי": מידת הצניעות משובחת עד למאוד, לא סוף דבר שלא לחזר אחרי קלות ראש, אלא אף להשתדל הרבה על הצניעות.

הנביא ישעיה אומר "ביום ההוא יסיר ד' את תפארת העכסים" ופירש רש"י: "ביום ההוא – לעתיד לבא כשיבוא הקב"ה להשיב את ישראל אליו יסיר ה' מהם את תפארת העכסים שלא יהו תולין תפארתם בנוי תכשיטי נשים." התנאי הראשוני לגאולה הוא תיקון עניין הצניעות בעם ישראל, וכל קבלה קטנה, כל הידור קטן שנקבל – יקרבו יותר ויותר את הגאולה ברחמים וללא צער וייסורים!

התחזקתי ונשאתי...

פותח שיעורים

זומנתי לוועדה מסוימת, חשובה מאוד. פחדתי מאוד להגיע לפגישה, מכיוון שחברי הוועדה היו אנשים קפדנים מאוד, ולפגישה הזאת היו השלכות משמעותיות מאוד עבורנו. מה עוד, שלפי הנתונים שבגנם זומנתי, לא היה צד שישמעו אותי בכלל.

לא יכולתי להרדם בלילות, והתהלכתי נסערת. לא ידעתי מה לעשות...

החלטתי לנסות ולהתחזק במשהו נוסף בצניעות, אולי זכות זו תעמוד לי להוסיף השראת השכינה וסייעתא דשמיא ברגעים כה גורליים.

לאחר מחשבה, שמת לי לב שבנסיעות ארוכות אני צריכה לסדר מדי פעם את החצאית במהלך הנסיעה (אף שהיא כשרה על פי גדרי ההלכה). החלטתי להקפיד ללבוש בנסיעות כאלו חצאית ארוכה ורחבה יותר, שתכסה ותצניע כראוי ובכל מצב.

יום הוועדה הגיע. הייתי מפוחדת ממש, והחלטתי ללבוש את החצאית הטובה יותר בכואי להשתתף בה. נכנסתי לוועדה ובלבי תפילה חמה, שזכות החיזוק שעשיתי תעמוד לי לראות סייעתא דשמיא.

אין כפי מילים לתאר את חסד ד' שהשפיע עלי במהלך הוועדה. האנשים שאני מכירה כבר באופיים הקשה – כאילו הפכו לאנשים אחרים... הוועדה התנהלה באופן רגוע ולא מאיים כפי שהייתי בטוחה שתהיה, ואף נשמעו טענות שהפכו את ההחלטה למיטיבה.

יצאתי מהוועדה בהתרגשות עצומה, ובדמעות הודיתי לקב"ה. אכן, בזכות הצניעות נפתחים שערים ולבבות אטומים מעל לטבע האנושי! (סיפור קטן מעשה גדול)

פינת ההלכה

צניעות בנעלים

- צריך להיזהר מאוד מללכת עם נעלים המושכות תשומת לב או נעלים צבעוניות.
- גם צריך להיזהר מאוד לא לדפוק עם הנעלים והעקבים המרעישות כשהולכים איתם. אם היו הנשים יודעות כמה שזה מפריע מאוד לגברים הנעלים המרעישות כשהולכים איתן היו הן נזהרות ביותר ולא היו הולכות עם זה, או היו נותנות לעשות סוליות מגומי, כדי שלא לגרום חלילה שום בלבול מחשבה של השומע אותן. ובעיקר ליד בית כנסת או בית מדרש ששם הרעש הזה מפריע בכפליים, שחוץ שזה גורם לגברים מחשבות רעות, זה עוד מפריע גם לתפילה וללימוד. ובמיוחד כאשר הולכות קבוצה של כמה נשים ביחד. ולכן צריך להיזהר מאוד על זה.
- על הפסוק בישעיה "וברגליהם תעכסנה" מפרשים הרד"ק והמלבי"ם: שדפקו עם נעליהם כדי להשמיע קול.

"הקב"ה אוהב צניעות, וזכות גדולה היא לנו להקפיד על כך בשלמות!"

גם לך יש סיפור ישועה מהתחזקות בצניעות ??

שתפי אותנו בפל': 052-7697432 או במייל: tzniutw@gmail.com

סיפור לשבת

"ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה" (אבות א, י"ז)

עובדות המשרד החלו לקנאות בה. החיכוכים והמריבות במשרד התעצמו מיום ליום. והיום – הסתיים הסיפור! "סיימה בדרמטיות את חלקן הראשון של סיפורה.

כמובן, כל המאזינות, ש"בלעו" בשקיקה כל מילה שיצאה מפיה, נדרכו לשמוע: איך הסתיים הסיפור? מה קרה היום שהביא לסימו?

היא המשיכה לספר: "היום עמדתי בצד, באחת הפינות של המשרד. לפתע ראיתי את העובדת החדשה לוקחת בזהירות את הקלסר של המנהל, ומשליכה אותו מאחורי ערימת הספרים. היא כמובן לא הבחינה שראיתי את מה שעשתה.

עברו כמה דקות, המנהל נכנס, ומשלא מצא את הקלסר שלו, שאל את העובדות: "היכן הקלסר שלי? מי תוכל לעזור לי למצוא אותו?" כל העובדות החלו לחפש במרץ, ללא תוצאות. ואז פנה המנהל לעובדת החדשה, שעשתה את עצמה עובדת במרץ, עד כדי כך שלא היתה יכולה להשתתף בחיפושים, ושאל אותה: "אולי יש לך רעיון היכן יכול הקלסר להימצא?"

היא שמה אצבע על המצת, החלה לחשוב ולחשוב, ואמרה: "קשה לשער במדויק היכן הוא, אבל נראה לי שאולי הוא צריך להימצא באזור ערימת הספרים". המנהל ניגש לשם – ומצא מיד את הקלסר "האבוד"...

"זהו זה!" סיימה האשה את סיפורה. "מחר בבוקר אני ניגשת למנהל ומספרת לו את כל הסיפור! מחר בבוקר היא מסיימת את תפקידה במשרדינו! המנהל יזרוק אותה בבושת פנים, והשקט והשלום ישוב לשרור במשרדינו".

בליל של תגובות נשמעו בשולחן. זאת אומרת: "צריך מאוד להיזהר אחת כזאת", וזו אומרת: "מגיע לה".

אותה דיירת חדשה, שישבה כאמור באותו שולחן, שמעה את הכל ולא הגיבה. כשכולן קמו לרקוד, היא פנתה לאישה שספרה את הסיפור ובקשה לדבר איתה בצד. הן יצאו מחוץ לאולם, והיא בקשה:

"תוכלי בבקשה לעשות לי טובה?"

"כן. בשמחה. בבקשה."

"אני נשואה כבר עשר שנים ועדיין אין לי ילדים. האם את מוכנה להבליג, ולא לגלות את סיפורי של אותה עובדת, ובשכר הבלגתך, שתמנע מריבה, בושות ובזיונות, אזכה בעזרת ה' להתברך בפרי בטן?"

"לשתוק? מה פתאום! מי יודע מה עוד היא עושה? אסור לשתוק על פי ההלכה!" – ככה זה, תמיד נוהגים לערב את התורה ואת ההלכה.

"לא אמרתי לשתוק ולא לטפל בענין. אולם יש דרך לטפל. החפץ חיים אומר כי ראשית יש לגשת אליה, באופן ישיר ולדבר איתה על מה שקרה. אולי באמת צריך להגיש לה עזרה מקצועית. אולם לגשת ישירות אל המנהל ולבוות אותה ולשפוך את דמה – זה בודאי אסור!" אמרה.

"לא! אין זה מספיק לי! אני מבקשת שתבטיחי לי, בהבטחה ברורה ונאמנה, שלא תדברי עליה עם איש!"

"מבטיחה!"

בתוך שנה, מספרת האשה, נולדו לי תאומים! (דורש טוב)

רבים מאיתנו מחפשים זמנים של "עת רצון". בזמנים אלו אפשר לפעול, ולזכות לישועות, בשיעור ש"בזמנים רגילים", במהלך השנה, צריך להשקיע מאות תפילות כדי לזכות לאותן ישועות מיוחדות.

כתוב בספרי הסוד על הפסוק: "שובה ישראל עד ה' אלקיך": ה' – זו מידת הרחמים, אלקיך – זו מידת הדין. עד – פירושו עוד. וזהו שאומר הכתוב לכל יהודי: יש זמנים שמידת הרחמים שולטת בעולם. תמהר לתפוס את הזמנים האלו! "שובה ישראל עד ה'" – שוב מהר כל עוד ה', מידת הרחמים, שולטת בעולם. אם לא תמהר, ולא תנצל את אותה עת הרצון, יחזור הזמן של "אלקיך", שהיא מידת הדין.

כאן הגענו לנקודה: כל אימת שמישהו מאתנו נפגע, הכאב צורב לו, לבו נשבר. אחד מהכלים שיכולים לעזור לו להחזיק מעמד, ולעמוד בנסיון בהצלחה, הוא לדעת מה קורה בשמים בדיוק באותה שעה.

נפתח בסיפור שסיפרה אשה על עצמה, ופירסמה אותו בעיתון לפני זמן לא רב, למען ישמעו וילמדו:

אותה אשה באה לגור בדירה חדשה בבנין מגורים. היא לא הכירה אף אחד מדיירי הבנין. יום אחד ראתה בחדר המדרגות הזמנה לחתונה, שנתלתה על ידי אחת המשפחות מדיירי הבנין, ובה הם מזמינים את כל הדיירים להשתתף בחתונה.

הדיירת החדשה שמחה, תהא זו הזדמנות להכיר את כל השכנות. היא הגיעה לחתונה, התקבלה בשמחה ובמאור פנים על ידי בעלת השמחה, והתיישבה באחד השולחנות הפנויים. לפתע הגיעה קבוצת נשים, והתיישבו לידה באותו שולחן.

הן החלו לפטפט ביניהם בשיעור "תשעת הקבין של פטופוט" שניתנו לנשים. משעמם כבר לא היה לה. תוך

עשר דקות היא הכירה את כולן, כל אחת איפה גרה, איפה עובדת, כמה ילדים יש לה, ומה בדיוק עבר על כל אחת מהן בשעות אחר הצהריים.

לפתע אחת הנשים, שנראתה החשובה והמוערכת מבין כולן, השתיקה את כולן, וביקשה לספר סיפור מעניין. באמת סיפור שנקרא "לא מעלמא הדין", סיפור מ"העולמות העליונים". כולן שתקו באחת, והטו את אזנן לסיפורה:

"אני עובדת כבר שנים רבות במשרד של הנהלת חשבונות. עובדות איתי מספר נשים נוספות שגם הן עובדות שנים רבות במשרד. בעל הבית מקדם אותנו "טפין טפין" כעבודתנו. והנה לפני מספר חודשים הגיעה עובדת חדשה למשרד, ומה שאנחנו לא התקדמנו בעשר שנים – היא התקדמה תוך שלשה חודשים!"

תשאלו: על מה ולמה? הנה התשובה: יש לה, לעובדת החדשה הזאת, 'חוש שישי'. הרבה פעמים נאבד איזשהו טופס או איזושהי חותמת. כל העובדות מחפשות ומחפשות, והיא נעמדת לרגע, מתחילה לחשוב, חושבת וחושבת, וכעבור דקה או שתיים אומרת: 'ה צריך להיות באזור הזה כאן... במגירה הזאת... פותחים את המגירה – וזה שם!"

אין פלא, שמנהל, שרואה עובדת בעלת 'חוש שישי' שכזה, עם "רוח הקודש", יקדם אותה במהירות. זה שווה לו.

אבל, מה לעשות, יש מושג של 'קנאה'. הקנאה היא אחת משלושת הדברים שמוציאים את האדם מן העולם. כל

מישהו פגע בך. זה כואב, צורב ומבייש. שבריר של שניה עומד לפניך להחליט בין השניים – לענות או לשתוק. אם בחרת באפשרות הראשונה – הפסדת! אבל אם בחרת באפשרות השניה – הנך יכולה להעפיל למקומות כ"כ גבוהים בשמים, שבימים רגילים צריך לדפוק על הרבה דלתות כדי להגיע לשם, ולא תמיד מצליחים.

קוה אל ה'

וידם אהרון

מהפסוק במשלי: "בכל עצב יהיה מותר ודבר שפתים אך למחסור", למד רבי שלמה זלמן ערנרייך זצ"ל בספרו "אבן שלמה", יסוד גדול: ידוע ש"כל מה דעביד רחמנא לטב עביד", כל מעשי ה' לטובה הם, וגם צרה שבאה על האדם – אינה אלא לטובה, וכפי שרואים במעשה הידוע עם נחום איש גם זו. זהו שנרמז בפסוק: "בכל עצב יהיה מותר" – בכל צרה וצרה הגורמת לאדם צער ועצב, בסופו של דבר יהיה לו בה איזה יתרון לטובה, כי הכל הוא לטובה. ממשיך הכתוב ואומר: "ודבר שפתים" – להוציא בשפתיו ולומר על הצרה שהיא אכן צרה, "אך למחסור" – הוא חסרון בדבר. כבוא ח"ו צרה על האדם, אל יוציא בשפתיו שהוא צרה או רעה, רק ישתוק וידום לה', וימתין ויצפה לו יתברך שיושיעו, כי הדיבור מזיק מאוד, כמו שמבואר בזהר הקדוש, שאפילו הדיוט בכוחו לחבול ולהזיק בדבריו, ואם כן, ע"י שיאמר על הצרה שהיא צרה, חלילה, יגרום שתשאר הצרה באמת. על פי רעיון זה, ניתן להבין גם את מאמר חז"ל (הובא ברש"י) על הפסוק: "וידם אהרון", שקיבל שכר על שתיקתו, להורות שאף בשעת צרה, לא יאמר האדם שיש לו צרה, כדי שלא להמשיך על עצמו את הדינים ח"ו. (הנני בידך)

נצור לשונך

מופך עיקר סיבת הצרות

תלמיד חכם מבני ברק הגיע להתייעץ עם הגראי"ל שטיינמן זצוק"ל על מה לעורר את הציבור בדרשה שאמור הוא לשאת. השיב הגראי"ל: "קרא לציבור שיפסיקו לצער איש את רעהו ויזהרו גם מגרימת צער בבית פנימה, כי צרות משונות כאלו באות מחמת בעיות בבין אדם לחבירו!" והוסיף רבינו וסיפר: "היום נכנס אלי יהודי והתאונן על ייסורים שונים ומשונים שעטו עליו מכל צד. אמרתי לו, כי מכיון שהצרות משונות כל כך, יפשפש במעשיו ויבדוק שמא נכשל בעניינים שבין אדם לחברו, בצער לזולת". "אותו יהודי הגיב מיד כי מעולם לא ציער בני אדם וכי הוא נזהר תמיד בבין אדם לחברו. אך לא הנחתי לו וביקשתי ממנו לחשוב עוד בסבלנות כיוון שצרות אלו מחייבות מחשבה נוספת. לפתע נזכר ואמר כי פעם אחת ציער את פלוני, "אבל" טען "במקרה הזה אני הייתי הצודק, והיה מגיע לו..." השבתי לו: "בעולמנו מסתובבים אנשים שרצחו את חבריהם. מה חושב הנך, היה להם משעמם ולכן נטלו נפש? שטויות! הרי הנרצח הציק להם, גנב מהם או היכם, אבל הם רצחו נפש, וזו רציחה! אם כן, מה הנך משיב לי שהצדק היה עמך? למעשה נכשלת בצער גדול לזולת, עם כל זה שאתה הצודק. גם למי שצודק לא הותר לרצוח, לא הותר לו להתאכזר!"

הלכה לשון הרע בכתב

שאלה: כשאחד הילדים הקטנים עובר את הגבול בהתנהגותו, אני מאיימת שאספר לאבא. לפעמים, כדי להבהיר חומרת הענין, אני אפילו מכינה 'פתק לאבא', שבו מסופר המעשה שהילד עשה. התעוררתי לחשוב שמא הדבר אסור, ורציתי לדעת - האם המעשה הזה הוא בבחינת 'לשון הרע בכתב'?

תשובה: מכיון שהאם כותבת את הפתקים לתועלת ולשם חינוך, הדבר מותר. אבל צריך להקפיד על כל התנאים של לשה"ר לתועלת, כמבואר ב'חפץ חיים', וביניהם: לא לכוון לשם נקמה (במיוחד כשהיא כעושה מאוד מחמת מעשי הילדים), לא להגזים בסיפור ועוד. (משיב שלום)

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' פינחס בן מזל ז"ל
נלב"ע א' כסלו תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

לתרומות, הקדשות והנצחות
052-7681782/
052-7697432

שביבי אור

אין אמתלא להשתמט מההידור בכשרות!

וזה מזכיר את משלו של הצדיק בעל ה"חפץ חיים" זצ"ל,
אודות אחד שיצא לרחובה של עיר כשלגופו אך בגד ים
בלבד...

הכל הכירוהו בשכונה כאדם מיושב ונכבד, ולא ידעו מה
לחשוב לנוכח הלבוש הבלתי שיגרתי. הסתכלו בו במבוכה
וציחקו בלבם.

ראהו אחד ממכריו והזדעזע. "משה", לחש בבעתה,
"הבגדים?!"

"מה אעשה", ענהו משה דנן, "נגנבו ממני..."
זו תשובה נכונה ונימוק שאין להפריכו – אבל אין
בכוחה כדי להלבישו...

אילו ניתן היה להתכסות בה, ניחא. אבל אי
אפשר, והבריות ימשיכו לצחקק עליו...

ובענייננו, המצב חמור עוד יותר. שהרי יש ויש 'חליפות
בגדים' אחרות. ברוך השם, יש להשיג את כל המוצרים
בהכשרים מהודרים, המקפידים על כל כללי ההלכה
בקפדנות. יש מסעדות למהדרין, שפע וגודש מכל טוב. ואין
עוד אמתלא, אין צורך בתירוץ... (מעייין השבוע)

כשר למהדרין

בפרשת שמיני נצטוינו על כשרות המאכלים, מה מותר ומה
אסור לאכול. מאכלות אסורות – מלבד נוראות העבירה
כשלעצמה – מטמאים הם את הלב, מפקיעים מהקדושה.
בספר התניא מבואר שהמאכלות האסורות מקורם בשלוש
הקליפות הטמאות שמקורן בסיטרא אחרא והן מרכבה
לכוחות הטומאה, רחמנא ליצלן. ואכן, תודעת הכשרות
מושרשת ברבדים נרחבים בעם. רוב הציבור היהודי, בהם
רבים שאינם מקפידים על שמירת מצוות אחרות, מקפידים
על מטבח כשר כמורשת האבות.

דא עקא, רבים מתייחסים להקפדה על הכשרות
בקלות דעת תמוהה. די להם בשלט "כשר" כדי
להיכנס למסעדה. מבלי לבדוק באיזו סמכות
ומכח מה באה ההצהרה, מי המשגיח על
השחיטה וההכשרה, הניקור והמליחה. מי המשגיח על
הפרשת תרומות ומעשרות, ומניעת בישולי עכו"ם ומגע
ינם. רבים מסתפקים בכשרות שאינה בהכשר מהודר.

דירה לא יקנו אלא מקבלן אמין, מכונית – מיצרן בעל
מוניטין. מוסך – מומחה ומהימן. אבל כשרות, יהיה מי
שיהיה. כשנגיע לשמים וישאלונו, הם אומרים, נפנה אותם
אל הרב החתום על ההכשר. שהוא יתן את הדין.

חכמת נשים

שמירת השבת בפריז

היה זה בעת מלחמת העולם השנייה, כשהנאצים ימ"ש פלשו לצרפת ושליטתם היתה מלאה, וכל איש או אשה יהודים אשר
נמצאו ברחובות צרפת שלא במסגרת עבודה מורשית ע"י הנאצים היה אחת דינו להישלח ברכבות המוות לאחת ממחנות
ההשמדה.

אחת המתפרות הגדולות בפריז קבלה את אישורה של הממשלה להעסיק במסגרתה נשים יהודיות, וכך נשים רבות מצאו מקלט
מפני הנוגשים הגרמנים. אחת מביין אותן הנשים היתה הרבנית שטיינמן ע"ה בצעירותה בטרם נישאה לרבנו זצ"ל.

והנה קרה דבר. הוכרז ע"י המנהל הראשי כי העבודה תימשך בכל ימות השבוע, כולל שבת. מנהל העבודה שם לב כי ישנה
איוזשהי תסיסה בין הנשים היהודיות, ולאחר בירור קצר העלה כי הנשים מסרבות לעבוד בשבת. מיד קם והכריז בקול תקיף:
אשה שאינה מעוניינת לעבוד בשבת, שתקום עתה עם מזוודתה בידה, ותצא מהמפעל כמפוטרת מהעבודה!

הנשים היהודיות שידעו היטב משמעותה של עזיבת העבודה, כמעשה התאבדות, טבעי הדבר שהעדיפו לשתוק ולשוב לעבודה,
אך להפתעת כולן, נערה אחת לא שבה לעבודתה, אלא החזיקה בידה מזוודה וצעדה בביטחון לכוון פתח היציאה. לשאלת
המנהל: לאן פניך מועדות, ומדוע? – השיבה: אינני רוצה לחלל את השבת, ועל כן עוזבת אני את מקום העבודה הזה.

המנהל הנכרי, שהתרגש מאומץ ליבה של הנערה, לא יכול היה להסתיר את רגשותיו, ופנה לעבר הפועלות: "אתן כולכן
תמשכנה לעבוד בשבת, מלבד נערה זו, שהוכיחה את דביקותה לדתה באומץ בלתי יאומן – משחרר אני אותה מכל עבודה
בשבת!" (כאיל תערוג)

<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' חיים חתאנו בן ביה ז"ל נלב"ע ג' סיון תשס"ה ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת מזל בת סוליקה ז"ל נלב"ע י"ח אלול תשע"ה ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' עמרם בן פרחא ז"ל נלב"ע י"ד שבט תשע"א ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת רחל בת תמו ז"ל נלב"ע ד' טבת תשס"ו ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' דוד בן רחל ז"ל נלב"ע ז' אלול תשרי"מ ת.נ.צ.ב.ה</p>
---	---	--	--	---